

Piet Hein Eek eert Orlandi met krukje

LA DONNA DI DESIGN

DE ITALIAANSE ROSSANA ORLANDI HEEFT EEN NEUS VOOR DESIGNTALENT. HAAR ONTDEKKINGEN KRIJGEN VEEL AANDACHT.

Ze slaat geen designevenement over en heeft een goede neus voor talent; de Italiaanse Rossana Orlandi (leeftijd geheim). Met haar enorme modieuze witgerande bril, wijde gewaden en kwieke tred is ze bepaald geen onopvallende verschijning.

Elk voorjaar is haar galerie, Spazio Rossana Orlandi aan de Via Matteo Bandello 14-16, dé Milanese hotspot die je als designliefhebber moet hebben bezocht. Tegelijk met de internationale meubelbeurs Salone del Mobile en de Designweek in de stad, presenteert *la donna di design* in de Spazio haar designhoogtepunten.

Daar zitten opvallend vaak Nederlandse ontwerpers bij. Orlandi had al vroeg in de gaten dat Piet Hein Eek en het duo Scholten & Baijings bijzondere producten maken. Van ontwerper Maarten Baas heeft ze veertig producten 'in huis': van de zwartgeblakerde meubelen uit zijn *Smoke*-serie (2002) tot de vrolijke *Clay*-lampen, -tafels en -stoelen (2006), die eruitzien alsof ze door kinderhanden zijn vervaardigd.

Orlandi gedraagt zich als een impresario; haar 'ontdekkingen' krijgen veel aandacht in de media. Andersom tonen ontwerpers ook hun dankbaarheid, zoals Eek in 2014. Toen presenteerde hij een houten 'crisiskrukje' met daarop geprinte afbeeldingen. Op een ervan is het gezicht van Orlandi te zien, mét oversized bril.

Irene Start

De galerie van Rossana Orlandi in Milaan is hotspot voor designliefhebbers

Behang van Nederlands duo Alissa + Nienke

Bijzettafel van studio BCXSY uit Eindhoven

Schwarm,
installatie van
twaalf kevers
(5.660 euro)

Stenus
Montivagus
(498 euro)

Job II 00,
schoteltje van
porselein
(64 euro)

daar een echte verkoopbeurs, detaillisten zijn vijf minuten binnen om contracten te tekenen en willen weer door. Heel anders dan Milaan, waar alles spic en span moet zijn en de hele wereld komt om naar je nieuwe producten te kijken.'

Eyck verkoopt het meest aan het buitenland. 'In Nederland zet ik gemiddeld 5 procent af, 95 procent gaat naar het buitenland. Er is een groot verschil in attitude. Nederlanders roepen vaak: o mooi mooi, wat kost het, nee dankjewel. Buitenlanders roepen: o mooi mooi, wat kost het, doe er maar twee.'

Grillig

Eyck heeft een even grillige als kleurrijke loopbaan achter de rug. Hij groeide op in Heerlen, zijn ouders, Jo en Marlies Eyck, hadden een verfgroothandel. 'Heerlen was een vreselijke stad destijds met al die junks, veel gevaarlijker dan Amsterdam.'

Zijn ouders voedden hem op met ondernemingsgeest en wilden graag dat hij ging studeren omdat ze dat zelf niet hadden gedaan. Ze introduceerden hem ook in de wereld van de kunst. 'Mijn ouders verzamelden kunst. Dan stond ik als jongetje in de Amsterdamse galerie van Riekje Swart tussen de minimalistische witte schilderijen met een zwart streepje erdoor. Ik vond het gek, maar heb er wel geleerd om niet te snel te oordelen. Iets kan ook leuk gek zijn.'

Na zijn middelbare school koos Eyck eerst voor een studie bouwkunde in Delft, maar daar werd hij 'doodongelukkig' van. 'Ik zou hoogstens een middelmatige architect zijn geworden. Ik vond het leuk, maar ook niet meer dan dat.' Na twee jaar stapte Eyck over naar kunstgeschiedenis, met als specialisatie industriële vormgeving.

'Dat was in de jaren tachtig nog een klein interessegebied. Mijn afstudeerproject was

op de Akademie voor Industriële Vormgeving Eindhoven, de voorloper van de Design Academy. Het was voordat Hella Jongerius en Marcel Wanders design op zijn kop zetten. Ontwerpers gingen werken in loondienst, in de textielindustrie bijvoorbeeld.'

Qua werk was het lastig begin jaren negentig, zegt Eyck. 'Ik pakte alles aan, heb gewerkt als verkoper in de Utrechtse designwinkel Mobach. Het Italiaanse merk Alessi was toen hot en ze hadden er mooie horloges. Ik heb er geleerd commercieel te denken, maar wilde dingen veranderen en daar was de eigenaar niet zo blij mee. Na een jaar ben ik vertrokken.'

Zijn vader had net de verfgroothandel verkocht toen Eyck er ging werken. 'Dat was best verstandig, ik had hem niet in mijn nek hijgen. Ik heb daar echt een rondje door de zaak gemaakt; administratie, voorraadbeheer, kleurmakerij. Ik leerde zo met iedereen omgaan, maar het was niet mijn wereld. Ik werd niet gelukkig tussen de potten verf.'

Omdat vormgeving zijn interesse bleef houden, bezocht hij interieurbeurzen. 'In Kortrijk zag ik een waanzinnig mooie aluminium kast van Maarten Van Severen. Speciaal, omdat hij groot was, maar toch rank en fragiel. Ik wist toen zeker dat ik wilde stoppen bij de verfindustrie, dat mijn hart bij vormgeving lag.'

Wat er toen gebeurde, was een reeks 'fijne toevalligheden', zoals Eyck het zelf noemt. Hij kon aan de slag bij de meubelwinkel van een vriend, Binnenhuis in Amsterdam, in de jaren tachtig een echte designhotspot. Daar werkte hij een paar jaar toen Jan Tichelaar van Koninklijke Tichelaar Makkum langskwam. 'Ik kende Jan nog

uit het studentenhuus in Delft. Hij wilde een lijn opzetten waarbij hedendaagse vormgevers bijzondere dingen doen met keramiek. Ik dacht er even over na en belde hem toen op: 'Jan, I am your man.'

Niet dat zijn vormgevingsvrienden er veel van begrepen; Dutch Design was in opkomst en dan zou hij bij een tuttige tegeltjesfabriek gaan werken? 'Ook mijn ouders vonden dat ik mijn carrière vergooide. Grappig is dat ze precies hetzelfde zeiden toen ik in 2007 bij Makkum vertrok om mijn eigen designlabel te beginnen.

'Wat me in Makkum aansprak, was het ambacht. Alles gebeurt op een paar vierkante meter: de klei wordt om de hoek afgegraven en gestort, het vormen, glazuren is in de fabriek zelf en aan het einde van de carroussel heb je een mooi en integer product. Dat het duur is, begrijpen mensen die je een rondleiding geeft door de fabriek meteen; er zit ontzettend veel werk in.'

Eyck leerde bij Makkum goed 'hoe het werkt': 'Wie de potentiële klanten zijn, wat het goed doet. Maar het ging toch knellen omdat het materiaal altijd hetzelfde was: steengoed, aardewerk, porselein. Er is nog zoveel meer. We hadden het over een sublabel. Jan zei - terecht ook - we maken 400 jaar keramiek en daar hebben we onze handen vol aan. Wij gaan dit niet doen, Thomas. Ik zei prima, maar dan ga ik hier weg.'

Zodra 'het wereldje' hoorde dat Eyck voor zichzelf ging beginnen, hing Job Smeets van Studio Job aan de lijn: 'Ik wil je eerste collectie doen.' 'Dat was geweldig, Job was helemaal hot. Hij ontwierp vijf tinnen producten, ik heb een mailtje gestuurd naar Rossana Orlandi in Milaan. Zij is een

'Ik heb geleerd om niet te snel te oordelen'